

INFORMACE O CHARTĚ 77

ročník dvanáctý (1989) - č.4

uzávěrka dne 19.2.1989

P-a

	str.
Dokument Charty 77 11 89 Stanovisko k vídeňskému dokumentu	2
Dokument Charty 77 12 89 Trváme na otevřeném jednání	3
Dokument Charty 77 13 89 Nové vydání základního prohlášení Charty 77	4
Příloha: Prohlášení Charty 77 ze dne 1.1.1977	
Dokument Charty 77 14 89 Dopis vládám účastnických zemí KBSE	9
Dokument Charty 77 15 89 Zamyšlení nad obětí Jana Žajice	11
Dokument Charty 77 16 89 MUDr. Bedřich Placák pětasedmdesátníkem	12
Sdělení VONS č.910(Představitelé nezávislých iniciativ mají být souzeni)	12
911(Hl.líčení v tr.věci proti V.Havlovi)	13
912(B, Holeček a další nebuduou souzeni)	14
913(Hl.líčení v tr.věci proti P.Dudrovi a J.Němcovi odročeno)	14
914(P.Frťala a J.Karpíšková trestně stíhání)	14
915(M. Šrámek stíhán pro přečin)	15
916(Policejní nátlak na K.Koutského)	15
917(Od výkonu zbytku trestu W.Kanii upuštěno)	15
918(O.Klodner nebude souzen)	15
919(E.Vidlařová nadále ve vazbě)	16
920(Zadržení tří britských občanů)	16
921(Věc J.Chudomela postoupena národnímu výboru)	16
922(R.Štencl pravomocně odsouzen)	16
923(F.Horký potrestán pro přestupek)	17
924(Trestní stíhání proti Z.Duškovi zastaveno)	17
925(Přeměna ochranné léčby A.Navátila)	17
926(D.Vítek trestně stíhán)	17
927(Odsouzení T.Majera)	18
928(L.Rychvalský odsouzen)	18
V samizdatu nově vyšlo...	18
Krátké zprávy (Poděkování D.Skály, Zemřel Rudolf Münz, Setkání aktivistů NMS s I.Fialou, Solidarita s čs.politickými vězni, Vyjádření k policejním brutálitám 15.-21.1.1989, Jednou větou, Bratři Havlovi podali žalobu na Večerní Prahu.)	19

Informace o Chartě 77 vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Heřman Chromý, Podolí 2762, 276 01 Mělník

Pavla Paloušová, Na Kampě 8, 118 00 Praha 1

Petr Uhl, Anglická 8, 120 00 Praha 2

Informace o Chartě 77 vycházejí jednou ze 14 dní. Jsou periodickou tiskovinou, nezávislou jak na státní moci, tak i na Charte 77. Úzce spolupracují s mluvčími Charty 77 a zveřejňují v plném rozsahu všechny dokumenty Charty 77 jakož i všechna sdělení VONS. Náklady na výrobu a distribuci jsou hrazeny z dobrovolných příspěvků z domova i z ciziny. Signatářům a aktivním stoupencům Charty 77 v Československu se Infoch poskytuje podle technických možností, a to zdarma. V případě výroby a distribuce Infochu, které jsou nezávislé na naší redakci, jsou náklady na jeden výtisk i s poštovním 10 Kčs.

Přetiskování či jiné přebírání textů zveřejněných Infochem je možné jen s uvedením pramene. Bez uvedení pramene je možno přebírat dokumenty Charty 77, sdělení VONS, petice, otevřené dopisy, fejetony, jakož i texty, z jejichž charakteru či uvedení je zřejmé, že nebyly psány pro Infoch.

Charta 77/11/89

Čs.helsinský výbor čj.40/89

Praha 10.2.1989

Stanovisko k vídeňskému dokumentu

Adresováno prezidentu republiky, Federálnímu shromáždění ČSSR, vládě ČSSR, Čs.výboru pro evropskou bezpečnost a spolupráci, Výboru čs.veřejnosti pro lidská práva, Mezinárodní helsinské federaci pro lidská práva.

Spolu se všemi občany, kteří se vážně zajímají o dění doma i ve světě, vítáme úspěšné zakončení vídeňského jednání Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě. Souhlasíme se slovy čs.představitele ze dne 17.1.1989, že závěrečný dokument tohoto jednání je "výsledkem pozitivní vůle, realismu a nových přístupů k problémům dnešního světa". Je významným příspěvkem k celkovému procesu překonávání napětí ve světě, k obnově vědomí i reality společenství národů, a je i výzvou k jejich spolupráci při výstavbě společného evropského domu.

Zvláštní důraz a dynamiku dává dokumentu to, co se v jeho textu označuje za "lidiskou dimenzi" KBSE, totiž nové ustanovení o lidských právech a základních svobodách, jakož i o rozvoji a podpoře lidských styků a vztahů v rámci evropské spolupráce. Všechny zúčastněné státy znova potvrzují, že respektování lidských práv a základních svobod je podstatným činitelem míru, spravedlnosti a bezpečnosti, nutným k rozvoji přátelských styků a spolupráce v Evropě i ve světě. Zároveň v duchu známé zásady helsinského Závěrečného aktu o právu jednotlivce "znát svá práva a povinnosti a jednat podle nich" přiznává se výkonu tohoto práva aktivní úloha v procesu uvolňování, vytváření důvěry a atmosféry bezpečnosti a spolupráce v Evropě. Nejen státy a jejich orgány, nejen oficiální instituce a organizace státní moci, nýbrž i řadoví občané a jejich sdružení mohou být aktivními a platnými účastníky tohoto procesu. To, co v tomto směru bylo uznáno v Madridu 1983, říká se ve Vídni do důsledků: státy se zavazují uznávat, respektovat a přímo podporovat takové iniciativy, odstraňovat překážky jejich činnosti a zaručit jim svobodu vyjadřovat se k problémům helsinského procesu, především k jeho lidské dimenzi. Spolu s dalšími ustanoveními o svobodě víry, o právech menšin, o zárukách proti libovůli moci vytvářejí tak zúčastněné státy (tedy také naše republika) společné pojetí evropské spolupráce jako spolupráce právních států a jejich plnoprávných občanů.

Všechna ustanovení dokumentu jsou formulována jako výraz společné vůle všech zúčastněných států, z nichž každý je přijímá jako závazky nejen vůči partnerům jednání, ale - v lidské dimenzi - i vůči vlastnímu lidu, vůči každému svému občanovi.

Ve svém projevu ujistil čs.ministr zahraničních věcí jménem vlády účastníky jednání, že "ČSSR patřila vždy k těm zemím, které usilují o důsledné naplnění a tvůrčí rozvíjení helsinského procesu" (viz RP z 19.1.1989). Skutečnosti i zkušenosti mnoha let, a zejména to, co se dělo v Praze právě ve chvílích, kdy byla tato slova ve Vídni pronášena, však věrohodnost tohoto ujištování znehodnocuje. Pokud se příslušné čs.orgány a činitelé chtějí v budoucnosti ředit k těm, kdo důsledně plní zásady a závazky KBSE, musejí tato slova provázet výrazné skutky. Občané sledující u nás helsinský proces mohou s určitým morálním uspokojením, ale zároveň s politováním konstatovat, že v tomto směru podávali v rámci Charty 77 i jako jednotlivci různé návrhy a náměty, které byly dosud příslušnými místy ignorovány. Nyní o to důrazněji požadují plnění závazků a slibů vyjádřených ve vídeňském dokumentu KBSE.

1) Je to především závazek uveřejnit v dohledné době v plném znění tento dokument KBSE, ale i Všeobecnou deklaraci lidských práv (u nás nepublikovanou od r.1968), mezinárodní pakty o lidských právech, jakož i právní normy zajišťující lidská, občanská, hospodářská, sociální i kulturní práva.

2) Kvalifikovaným způsobem by se měly znalosti o lidských právech začlenit do plánu

a programů výuky na všech stupních škol i do činnosti osvětových zařízení a do programů sdělovacích prostředků.

3) Vzhledem k výzvě obsažené ve vídeňském dokumentu by čs.vláda měla revidovat dosavadní výhrady k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech. Zejména by měla: a) přiznat podle čl.41 tohoto paktu plně kompetenci Výboru pro lidská práva, jenž byl zřízen tímto paktem, přijímat a projednávat upozornění jiných účastníků paktu na nedostatky jeho plnění u nás; b) podepsat opční protokol k tomuto paktu, týkající se práva občanů obracet se přímo k uvedenému výboru.

4) Poněvadž se pakty svou ratifikací 23.3.1976 staly součástí našeho právního řádu, bylo by třeba: a) zabezpečit, aby příslušná ustanovení tohoto řádu byla interpretována vždy v souladu s pakty; b) revidovat ta ustanovení (zejména v trestním právu, kde je nesoulad nejvýraznější), jež přímo odporují paktům jakož i závěrům a závazkům KBSE.

5) Realizovat v právním řádu i v příslušných administrativních opatřeních a v praxi státních orgánů závazek, že budou respektována práva občanů: ¶ angažovat se za plnění závazků KBSE, zejména v oblasti lidských práv (v lidské dimenzi KBSE); ¶ sdružovat se za tím účelem; ¶ navazovat vzájemné styky uvnitř vlastní země i v rámci společenských účastníků KBSE; že budou odstraněny všechny překážky této činnosti a zajištěna svoboda slova a písemného projevu (včetně tisku) k otázkám KBSE.

6) Vérohodnost československé účasti na plnění závazků helsinského procesu byla vážně narušena brutálními akcemi orgánů státní moci ve dnech 15.-21.1.1989, a to právě v době přijetí dokumentu, jenž m.j.zavazuje své signatáře, aby odstranili, zakázali, popř.trestali "kruté, nelidské a ponižující" praktiky orgánů moci proti lidem. Zádáme ústavní orgány, aby za účasti zástupců Charty 77, Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a Čs.helsinského výboru zabezpečily nezaujaté přešetření průběhu i následků událostí oněch dnů v Praze, aby posoudily odpovědnost a vyvodily z toho důsledky. Je rovněž nezbytné zastavit trestní stíhání a jiné diskriminační postupy vůči všem obětem nedávných represí, pravdivě zveřejnit výsledky přešetření a v souladu s uvedeným závazkem z dokumentu učinit opatření, která by zabránila opakování podobných jevů.

Tato opatření by bylo možno uskutečnit v krátké době a bez velkých nákladů. Jejich účinek - zvláště vzhledem k blížící se konferenci o "lidské dimenzi" v Paříži v květnu a červnu tohoto roku - by se mohlo příznivě odrazit v jejím jednání.

Charta 77 i Čs.helsinský výbor připomínají, že jejich zástupci jsou připraveni a ochotni předložit podrobnosti uvedených návrhů a účastnit se jejich projednávání, jakož i jednání o dalších možných krocích k plnění zásad a ustanovení vídeňského dokumentu. Promýšlejí a později předloží návrhy, týkající se dalších kroků k plnění závěrů, zásad a ustanovení KBSE. Domnívají se, že by bylo zcela v duchu dokumentu i toho, co k němu prohlásili zástupci účastnických států včetně naší republiky, kdyby orgány pověřené jeho plněním konečně zahájily věcný, konstruktivní a prospěšný dialog s těmi, kdo se už dlouho uvedenou problematikou vážně zabývají a chtějí přispět k řešení jejich otázek a úkolů.

Tomáš Hradilek
mluvčí Charty 77

Dana Němcová
mluvčí Charty 77

Saša Vondra
mluvčí Charty 77

Za Čs.helsinský výbor: Jiří Hájek, předseda

Charta 77|12|89

Trváme na otevřeném jednání

Praha 12.2.1989

Adresováno Výboru čs.veřejnosti pro lidská práva a humanitární spolupráci a ČTK.

Plný život rovnoprávných občanů ve společnosti bez privilegií a kádrování je cílem snah Charty 77 už od jejího vzniku. V naší vlasti nemají ještě občané stejná práva, existují v ní privilegia mocných a kádrování bezmocných. Považujeme to, ve shodě s našimi národními tradicemi, ve

shodě s našimi národními tradicemi, ve shodě se světovým veřejným míněním a mezinárodními závazky, které na sebe převzala i čs.vláda, za nepřijatelné. Otevřeně říkáme, že chceme dosáhnout změny tohoto stavu.

Takové změny ale nelze dosáhnout násilím, ač už by přicházelo z kterékoli strany sporu. Československá společnost dává najevo, že není spokojena se způsobem, jakým se jí vládne. Dlouho nekontrolovaná a nezaslouženě privilegovaná moc nemůže postaru tuto společnost ovládat. Jinak to ještě neumí, proto vše kritické označuje za antisocialistické, ne-li teroristické.

Je nejvyšší čas pro dialog všech občanů, znepokojených narůstající společenskou krizí, bez ohledu na postavení a příslušnost.

Konflikty, násilí a represe nemohou získat ztracenou důvěru lidí. Nepřidají občanům chuti k práci ani k iniciativě, ke které jsou formálně vyzýváni. Nemohou nahradit chybějící moderní technologii a odbornost řízení. Mohou jen odložit dialog, který ještě nezačal. Kdo na tom má zájem?

Chceme varovat čs.veřejnost a především zodpovědné orgány a osoby, před důsledky uměle vyhrocované atmosféry napětí a podněcování konfrontace ve společnosti, kterých jsme v posledních týdnech svědky v části sdělovacích prostředků a projevů některých činitelů. Budovat dnes v této společnosti nové barikády a kreslit nové obrazy nepřítele může chtít už jenom nepoučitelný zbytek stalinistické minulosti, obávající se o svá kádrová privilegia.

My ostatní potřebujeme a chceme dialog.

Připojujeme se proto k návrhu předsednictva Výboru čs.veřejnosti pro lidská práva a humanitární spolupráci na svolání fóra čs.veřejnosti k závěrům vídeňské následné schůzky a jejích aplikací v Československu a v dalších zúčastněných zemích a jsme připraveni podílet se na jeho urychléné přípravě.

Odsuzujeme násilí, a to v jakékoli podobě. Odsuzujeme proto i terorismus jako prostředek, který se naprostu příčí našim ideálům otevřenosti a spravedlnosti, jako prostředek, který je nezákonny, nehumánní a nademokratický.

Odsuzujeme co nejostřeji také provokační ráz kampaně kolem ještě nevysetřeného výbuchu v Ústí nad Labem.

Vyzýváme všechny spoluobčany, aby se způsobem, který uznají za vhodný, otevřeně vyslovili pro dialog o pokojných způsobech překonání krize.

Děkujeme všem, kdo se už v mnoha peticích proti násilí a represím vyslovili.

Společnost chce dialog a je na něj připravena. Je na vládě, aby ho zastavením kampaně nesnášenlivosti a propuštěním politických vězňů začala.

Tomáš Hradílek
mluvčí Charty 77

Dana Němcová
mluvčí Charty 77

Saša Vondra
mluvčí Charty 77

Charta 77|13|89

Praha, 15.2.1989

Nové vydání základního prohlášení Charty 77

V poslední době, zvláště pak v posledních týdnech, se na mluvčí a na signatáře Charty 77 obrací mnoho občanů, kteří si přejí seznámit se se základním prohlášením Charty 77 a případně se stát jeho signatáři. Vítáme tento zájem čs.veřejnosti, a proto také vydáváme znovu základní prohlášení Charty 77.

K této reedici několik slov:

Prohlášení Charty 77 je založeno na srovnání mezinárodních paktů, přijatých čs.ústavními orgány jako mezinárodní závazek a současně jako platná norma čs.právního řádu, se skutečnými poměry, panujícími v Československu v oblasti lidských práv. Za dvanáct let došlo k určitému zlepšení, např.při přijímání ke studiu, v některých případech užívání práva na svobodu projevu, v kultuře a podobně. Základní rozpory mezi pakty a čs.skutečností však odstraněny nebyly a je proto zcela

oprávněně se dnes veřejně přihlásit k zásadám Charty 77, deklarovaným v jejím základním prohlášení. Mluvčími Charty 77 již nejsou samozřejmě tři uvedení občané - Jan Patočka zemřel v březnu 1977 a od září téhož roku se mluvčí Charty 77 obvykle po roce střídají: funkci mluvčího předává stávající mluvčí po dohodě s dalšími jinému signatáři Charty 77.

Znovu musíme zdůraznit, že Charty 77 není a nechce být ani politickou opozicí, ani ideovou platformou takové opozice. Je založena na čs.zákonnosti, tj. obou mezinárodních paktech, ústavě a zákonech. Usiluje o jejich dodržování a tam, kde jsou v právním rádu rozporu nebo kde platné předpisy lidská práva nezajišťují, navrhují nutné úpravy právních norem. Činí to veřejně a dokumenty se svými poznatky a návrhy zasílá státním orgánům. Charty 77 je založena také na myšlence celospolečenského dialogu, ke kterému zatím státní a stranické orgány nepřistupují, přestože veřejnou působnost Charty už nepopírají.

Naše společenství je neformální, není organizací a podpis pod základním prohlášením Charty 77 je, přísně vzato, pouze výrazem veřejně deklarované "vůle jednotlivě i společně se zasazovat o respektování občanských a lidských práv v naší zemi i ve světě." Je morálním závazkem signatářů, že budou pomáhat mluvčím Charty 77, ujímat se dílčích úkolů a spolu s nimi sdílet veškerou odpovědnost. V poslední době působí mnoho signatářů Charty 77 v jiných nezávislých iniciativách, zabývající se kulturní, ekologickou, mírovou, sociální, náboženskou nebo dokonce politickou činností. Činí tak podle svého svědomí, svých zájmů i založení a přispívají tím k rozvoji nezávislého myšlení a k sebeorganizování naší společnosti. Jejich působení v různých oblastech je v souladu s posláním Charty 77 - usilovat o respektování lidských práv. Různé nezávislé skupiny, které často lidská práva nejen brání, nýbrž je přímo realizují, pronikají čím dál tím více do společnosti. Uskutečňují tak své demokratické záměry a cíle, s nimiž se Charty 77 jako celek často nemůže zcela identifikovat, přičemž však existenci těchto skupin vítá a podporuje. Tento prudký rozvoj nezávislých skupin a hnutí posledních měsíců doprovází i změny ve stylu práce samotné Charty. Nová společenská atmosféra umožňuje její větší otevřenosť a Charty 77 se snaží - v duchu svého základního prohlášení, tj. na poli lidských práv - více vystupovat na veřejnosti a více vyjadřovat stále naléhavější zájmy a potřeby společnosti, společenských skupin i jednotlivců. Postupná proměna společnosti ovládané byrokratickým aparátem ve společnost občanskou je však možná jen tehdy, zapojí-li se do společného úsilí o větší svobodu většina našich spoluobčanů. Veřejné přihlášení se k Charte 77 a tím k lidským právům jako k základnímu kamenu nových poměrů, které chceme společně vytvořit, má tedy svůj aktuální význam, a to nikoli pouze morální.

Signatářem Charty 77 - a znova zdůrazňujeme, že v Charte 77 neexistuje žádné členství a tudíž se do ní nepřijímá - je možno se stát podepsáním této věty: "Souhlasím s prohlášením Charty 77 z 1.1.1977." Ke jménu a příjmení je třeba napsat povolení a pro vnitřní potřebu Charty i datum narození a adresu. Listek s tímto vyjádřením je možno odevzdat nebo poslat (lépe doporučeně) některému z mluvčích Charty 77 nebo aktivnímu signatáři.

Chartu 77 podepsalo k 31.12.1988 již 1445 signatářů*, jejichž jména byla mluvčími Charty 77 zveřejněna. Po dlouhá léta spočívala práce Charty 77 téměř výhradně ve vypracovávání dokumentů - Charta jich za dvanáct let své existence vydala 340**|. Mnohé z nich jsou analýzy a návrhy, týkající se zákonů, zaručujících lidská práva, a oblastí, v nichž dochází nejčastěji k jejich porušování: kultura, náboženské svobody, cestování do ciziny, ekonomie, životní prostředí a sociální otázky jako je zdravotnictví, důchody, bytové hospodářství, školství apod. I když - až na nepatrné výjimky - orgány státní moci nepřistoupily na dialog, který trpělivě už přes dvanáct let navrhujeme, došlo - snad i na základě našich nálezů a podání -

v mnoha oblastech společenského života k určitým pozitivním změnám. Dokumentační činnost zůstává významou částí práce Charty 77 i dnes, kdy se více zaměřujeme na spolupráci s dalšími nezávislými skupinami. Některé z nich jsou Chartě 77 velmi blízké, vyvinuly se vlastně z ní, jiné naopak vznikly nezávisle na ní. Snažíme se také veřejně působit na celou společnost a prohlubovat styky s nezávislými iniciativami z jiných, zejména východoevropských zemí. Přes trvající a v poslední době prohlubující se represi - ve vězení je t.č. sedm signatářů Charty 77, z toho čtyři ve vazbě - se pokoušíme organizovat veřejná shromáždění, nebo se jich účastníme spolu s dalšími iniciativami; chceme svolávat kolektiv mluvčích. V čs. tisku a dalších sdělovacích prostředcích zatím své názory zveřejňovat nemůžeme; co horšího, oficiální sdělovací prostředky nám podsvoují postoje, které nezastaváme, a snaží se nás všechno zdiskreditovat v očích obyvatelstva. Protože celá naše činnost je veřejná, poskytujeme dokumenty Charty 77, sdělení Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a všechny další materiály nejen příslušným státním úřadům, nýbrž i sdělovacím prostředkům a jsme vděčni zahraničním rozhlasovým stanicím, které vysílají česky a slovensky, zejména pak Svobodné Evropě, Hlasu Ameriky a BBC, že naše texty vysílají. Především jejich prostřednictvím se s nimi seznamuje alespoň část čs. veřejnosti. Významným zdrojem informací o Chartě 77 a nezávislému hnutí vůbec je nezávislá publicistika, pokud jde o Chartu především časopis Informace o Chartě 77 a Východoevropská informační služba (VIA).

Charta 77 je otevřena všem. Zveme Vás tedy k práci - ke společné práci na ozdravění a zlepšení společenských poměrů, a to především v oblasti lidských práv. Domníváte-li se, že jednou z cest, která vede ke svobodnému a důstojnému životu, je cesta Charty 77, rádi Vás uvítáme v našem společenství.

Tomáš Hradílek
mluvčí Charty 77

Záhradní 892
751 31 Lipník nad Bečvou

Dana Němcová
mluvčí Charty 77

Ječná 7
120 00 Praha 2

Saša Vondra
mluvčí Charty 77

Trojanova 1
120 00 Praha 2

*| Jde o zveřejněné signatáře. Mnoho lidí podepsalo Chartu 77, aniž byl jejich podpis zveřejněn, protože se podpis k mluvčím nedostal. Počet 1445 je pravděpodobně nutno snížit o 1 až 7, neboť v jednom až sedmi případech může jít buď o shodu jmen, nebo naopak o to, že nedopatřením bylo publikováno jméno dvakrát. 25 signatářů Charty 77 své podpisy veřejně odvolalo. Pokud je známo, zemřelo 47 signatářů. Nejméně 225 signatářů se vystěhovalo do ciziny, odhaduje se však, že jejich počet je 300-400. Zhruba 1000 signatářů Charty 77 žije tedy v Československu. V jednotlivých letech podepsalo základní prohlášení Charty 77 toto množství občanů: 1976 - 240; 1977 - 590; 1978 - 106; 1979 - 80; 1980 - 48; 1981 - 44; 1982 - 33; 1983 - 34; 1984 - 25; 1985 - 28; 1986 - 37; 1987 - 71; 1988 - 108.

**| Jde jen o číslované dokumenty. V počtu nejsou zahrnuty různé dopisy, kratší vyjádření a sdělení, která zvláště v letech 1977-81 nebyla číslovaná. V číslovaných dokumentech je zahrnuto rovněž 25 dokumentů, jimiž mluvčí Charty 77 postupně zveřejňují podpisy nových signatářů. Všechny dokumenty Charty vycházejí v Informacích o Chartě 77.

Příloha: prohlášení Charty 77 ze dne 1. ledna 1977

CHARTA 77

Dne 13.10.1976 byly ve Sbírce zákonů ČSSR (č.120) zveřejněny "Mezinárodní pakt o občanských a politických právech" a "Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech", které byly jménem naší republiky podepsány v roce 1968, stvrzeny v Helsinkách roku 1975 a vstoupily u nás v platnost dnem 23.3.1976. Od té doby má již naši občané právo a nás stát povinnost se jimi řídit.

Svobody a práva, jež tyto paktu zaručují, jsou důležitými civilizačními hodnotami, k nimž v dějinách směřovalo úsilí mnoha pokrokových lidí, a jejichž uzákonění může významně pomoci humánnímu rozvoji naší společnosti. Vítáme proto, že ČSSR k těmto paktům přistoupila. Jejich zveřejněním nám ale s novou naléhavostí připomíná, kolik základních občanských práv platí v naší zemi zatím - bohužel - jen na papíře.

Zcela iluzorní je např. právo na svobodu projevu, zaručované článkem 19 prvního paktu:

Desítkám tisíc našich občanů je znemožněno pracovat v jejich oboru jen proto, že zastávají názory odlišné od názorů oficiálních. Jsou přitom často objektem nejrozmanitější diskriminace a šikanování ze strany úřadů i společenských organizací; zbaveni jakékoli možnosti bránit se, stávají se prakticky obětí apartheidu.

Statisícům dalších občanů je odpírána "svoboda od strachu" (preambule prvního paktu), protože jsou nuceni žít v trvalém nebezpečí, že projevili své názory, ztratí pracovní a jiné možnosti.

V rozporu s článkem 13 druhého paktu, zajišťujícím právo na vzdělání, je nesčetným mladým lidem bráňeno ve studiu jen pro jejich názory nebo dokonce pro názory jejich rodičů. Bezpočet občanů musí žít ve strachu, že kdyby se projevili v souladu se svým přesvědčením, mohli by být buď sami nebo jejich děti zbaveny práva na vzdělání.

Uplatnění práva "vyhledávat, přijímat, rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu, bez ohledu na hranice, ať ústně, písemně nebo tiskem či prostřednictvím umění" (bod 2 čl.19 prvního paktu) je stíháno nejen mimosoudně, ale i soudně, často pod rouškou kriminálního obvinění (jak o tom svědčí mimo jiné právě probíhající procesy s mladými hudebníky).

Svoboda veřejného projevu je potlačena centrálním řízením všech sdělovacích prostředků i publikačních a kulturních zařízení. Zádný politický, filozofický či vědecký názor nebo umělecký projev, jen trochu se vymykající úzkému rámcu oficiální ideologie či estetiky, nemůže být zveřejněn; je znemožněna veřejná kritika krizových společenských jevů; je vyloučena možnost veřejné obrany proti nepravdivým a urážlivým nařčením oficiální propagandy (zákonářská ochrana proti "útokům na čest a pověst", jednoznačně zaručovaná článkem 17 prvního paktu, v praxi neexistuje); lživá obvinění nelze vyvrátit a marný je každý pokus dosáhnout nápravy nebo opravy soudní cestou; v oblasti duchovní a kulturní tvorby je vyloučena otevřená diskuse. Mnoho vědeckých a kulturních pracovníků i jiných občanů je diskriminováno jen proto, že před lety legálně zveřejňovali či otevřeně vyslovovali názory, které současná politická moc odsuzuje.

Svoboda náboženského vyznání, důrazně zajišťovaná článkem 18 prvního paktu, je systematicky omezována mocenskou svévolí; okleštováním činnosti duchovních, nad nimiž trvale visí brozba odepření nebo ztráty státního souhlasu s výkonem jejich funkce; existenčním i jiným postihem osob, které své náboženské vyznání slovem či skutkem projevují; potlačováním výuky náboženství apod.

Nástrojem omezení a často i úplného potlačení řady občanských práv je systém faktického podřízení všech institucí a organizací ve státě politickým direktivám

aparátu vládnoucí strany a rozhodnutím mocensky vlivných jednotlivců. Ústava ČSSR a ostatní zákony a právní normy neupravují ani obsah a formu, ani tvorbu a aplikaci takových rozhodnutí; jsou převážně zákulisní, často jen ústní, občanům vesměs neznámá a jimi nekontrolovatelná; jejich původeci nezodpovídají nikomu než sami sobě a své vlastní hierarchii, přitom však rozhodujícím způsobem ovlivňují činnost zákonodárných i výkonných orgánů státní správy, justice, odborových, zájmových i všech ostatních společenských organizací, jiných politických stran, podniků, závodů, ústavů, úřadů, škol i dalších zařízení, přičemž jejich příkazy mají přednost i před zákonem.

Dostanou-li se organizace nebo občané při výkladu svých práv a povinností do rozporu s direktivou, nemohou se obrátit k nestranné instanci, protože žádná neexistuje. Tím všim jsou vážně omezena práva vyplývající z článků 22 a 21 prvního paktu (práva sdružovat se a zákaz jakéhokoliv omezení jeho výkonu) i článku 25 (rovnost práva podílet se na vedení veřejných věcí) a článku 26 (vyloučení diskriminace před zákonem).

Tento stav také brání dělníkům a ostatním pracujícím zakládat bez jakéhokoliv omezení odborové a jiné organizace k ochraně svých hospodářských a sociálních zájmů a svobodně využívat práva na stávku (bod 1 čl.8 druhého paktu).

Další občanská práva, včetně výslovného zákazu "svévolného zasahování do soukromého života, do rodiny, domova nebo korespondence" (čl.17 prvního paktu), jsou povážlivě narušována také tím, že ministerstvo vnitra nejrůznějšími způsoby kontroluje život občanů, například odposlechem telefonů a bytů, kontrolou pošty, osobním sledováním, domovními prohlídkami, budováním sítě informátorů z řad obyvatelstva (získáváním často nepřípustnými hrozbami nebo naopak sliby). Často přitom zasahuje do rozhodování zaměstnavatelů, inspiruje diskriminační akce úřadů a organizací, ovlivňuje justiční orgány a řídí i propagandistické kampaně sdělovacích prostředků. Tato činnost není regulována zákony, je tajná a občan se proti ní nemůže nijak bránit.

V případech politicky motivovaného trestního stíhání porušují vyšetřovací a justiční orgány práva obviněných a jejich obhajoby, zaručovaná článkem 14 prvního paktu i čs.zákony. Ve věznicích se s takto odsouzenými lidmi zachází způsobem, který porušuje lidskou důstojnost vězněných, ohrožuje jejich zdraví a snaží se je morálně zlomit.

Obecně je porušován i bod 2 článku 12 prvního paktu, zaručující občanům právo svobodně opustit svou zemi; pod zámkou "ochrany národní bezpečnosti" (bod 3) je toto právo vázáno na různé nepřípustné podmínky. Svévolně se postupuje i při udělování vstupních víz cizím státním příslušníkům, z nichž mnozí nemohou navštívit ČSSR například jen proto, že se pracovně či přátelsky stýkali s osobami u nás diskriminovanými.

Někteří občané - ať soukromě, na pracovišti nebo veřejně (což je prakticky možné jen v zahraničních sdělovacích prostředcích) - na soustavné porušování lidských práv a demokratických svobod upozorňují a dožadují se v konkrétních případech nápravy; jejich hlasy však zůstávají většinou bez odezvy, anebo se stávají předmětem vyšetřování.

Odpovědnost za dodržování občanských práv v zemi padá samozřejmě především na politickou a státní moc. Ale ne jen na ni. Každý nese svůj díl odpovědnosti za obecné poměry, a tedy i za dodržování uzákoněných paktů, které k tomu ostatně zavazují nejen vlády, ale i všechny občany.

Pocit této spoluodpovědnosti, výra ve smyslu občanské angažovanosti a vůle k ní, i společná potřeba hledat její nový a účinnější výraz, přivedly nás k myšlence vytvořit CHARTU 77, jejíž vznik dnes veřejně oznamujeme.

CHARTA 77 je volné, neformální, otevřené společenství lidí různých přesvědčení, různé výry a různých profesí, které spojuje vůle jednotlivě i společně se zasazovat

o respektování občanských a lidských práv v naší zemi i ve světě. Těch práv, která člověku přiznávají oba uzákoněné mezinárodní pakty, závěrečný pakt helsinské konference, četné mezinárodní dokumenty proti válkám, násilí a sociálnímu i duchovnímu útisku, a která souhrně vyjadřuje Všeobecná deklarace lidských práv OSN.

CHARTA 77 vyrůstá ze zázemí solidarity a přátelství lidí, kteří sdílejí starost o osud ideálů, s nimiž spojili a spojují svůj život a práci.

CHARTA 77 není organizací, nemá stanovy, stálé orgány a organizačně podmíněné členství. Patří k ní každý, kdo souhlasí s její myšlenkou, účastní se její práce a podporuje ji.

CHARTA 77 není základnou k opoziční politické činnosti. Chce sloužit k obecnému zájmu jako mnohé podobné občanské iniciativy v různých zemích na Západě i na Východě.

Nechce tedy vytyčovat vlastní program politických či společenských reforem nebo změn, ale vést v oblasti svého působení konstruktivní dialog s politickou a státní mocí, zejména tím, že bude upozorňovat na různé konkrétní případy porušování lidských a občanských práv, připravovat jejich dokumentaci, navrhovat řešení, předkládat různé obecnější návrhy směřující k prohlubování těchto práv a jejich záruk, působit jako prostředník v případných konfliktních situacích, které může bezpráví vyvolat apod.

Svým symbolickým jménem zdůrazňuje CHARTA 77, že vzniká na prahu roku, který byl prohlášen rokem práv politických vězňů a v němž má bělehradská konference zkoumat plnění závazků z Helsinek.

Jako signatáři tohoto prohlášení pověřujeme prof.dr.Jana Patočku,DrSc,Dr.h.c., Václava Havla a prof.dr.Jiřího Hájka,DrSc úlohou mluvčích CHARTY 77. Tito mluvčí ji plnomocně zastupují jak před státními a jinými organizacemi, tak i před naší a světovou veřejností a svými podpisy zaručují autenticitu jejich dokumentů. V nás i v dalších občanech, kteří se připojí, budou mít své spolupracovníky, kteří se s nimi zúčastní potřebných jednání, ujmou se dílčích úkolů a budou s nimi sdílet vešerou odpovědnost.

Věříme, že CHARTA 77 přispěje k tomu, aby v Československu všichni občané pracovali a žili jako svobodní lidé.

V Praze dne 1.ledna 1977

**Vládám účastnických zemí Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě
Všem přátelům doma i v zahraničí**

Dámy a pánové,

dovolte, abychom Vám vyjádřili svou hlubokou vděčnost za všechny projevy solidarity s Václavem Havlem a jeho vězněnými druhy. Pro jejich osvobození jakož i na obranu všech obětí lednových událostí v Praze se vyslovila významná část čs.umělecké a vědecké obce dvěma peticemi, pod něž se podepsalo téměř tři tisíce osobnosti. Svůj hlas rovněž pozvedli kardinál Tomášek, některé odborové a mládežnické organizace i mnoho dalších občanů. V zahraničí souběžně probíhají na podporu všech postižených rozmanité solidarizační akce, jejichž počet den ode dne roste, a proto není v našich silách vyjádřit poděkování všem skupinám i jednotlivcům, u nichž poslední vývoj v Československu vzbudil obavy.

Ostatně obavy zcela oprávněné. Neboť právě ve dnech přijetí závěrečného dokumentu vídeňského jednání bylo ve středu Prahy použito násilí, které od roku 1969 Praha nepamatuje. Všichni zde cítíme a víme, že vývoj k většímu nebezpečí, důvěře a spolupráci je ohrožen.

Náme k tomu ještě další pádné důvody.

Ve Vídni se čs.vláda zavázala podle zásady čl.13 rozvíjet své zákony, směrnice

politiku na poli občanských, politických i jiných lidských práv a základních svobod a uvádět je do praxe tak, aby zaručila účinné naplnění těchto práv a svobod.

Nedlouho poté, 14. února 1989, usneslo se předsednictvo Federálního shromáždění ČSSR za přítomnosti generálního tajemníka ÚV KSC Jakeše na zákonné opatření, jímž se paušálně zdvojnásobují trestní sazby, kterými lze postihnout účastníky i zcela pokojných veřejných setkání typu anglického Hyde Parku. Je tam však i ustanovení, z jehož právní a politické kultury jde hrůza. V novém zákonné opatření se říká, že pro přečin proti veřejnému pořádku bude potrestán až půlročním vězením nebo pokutou do výše 20 000 Kčs každý, kdo - citujeme - "vyhotoví, umožní vyhotovení nebo rozšíří tiskovinu, která svým obsahem narušuje zájem socialistického státu na zachování veřejného pořádku".

Všiměte si dobře: tady se nemluví o lidech, kteří by skutečně někde na ulici nebo kdekoliv jinde bránili normálnímu provozu.

Půlroční žalář totiž hrozí každému, kdo vydá text, který se momentálním vládcům nebude líbit. A každému, kdo mu v tom pomohl nebo tento text předal další osobě. Gumové ustanovení o dotčeném státním zájmu na zachování veřejného pořádku lze bez námahu aplikovat na všechny nezávislé publikace, petice, stanoviska či úvahy. A toto ustanovení, jež je svérázným čsp.příspěvkem k uplatnění vídeňských ujednání, bylo vytisknuto tučným písmem na prvních stránkách oficiálních novin.

Ve Vídni se čs.vláda také zavázala, že nepřipustí kruté, nelidské nebo ponížující zacházení s občany a přijme účinná zákonodárná, správní, soudní a jiná opatření, aby takovým praktikám zabránila a trestala je. Naše veřejnost pobouřená lednovými událostmi žádá, aby viníci byli pohnáni k odpovědnosti. Dne 21.2. stanou před soudem - ne však násilníci, nýbrž ti, kdo své spoluobčany před násilím a zvůli brání: Václav Havel, současný mluvčí Charty 77 Dana Němcová a Saša Vondra, bývalá mluvčí Charty Jana Sternová, představitel Českých dětí Petr Placák, signatář Charty 77 David Němec a dva zakladatelé Mírového klubu Johna Lennona Otakar Veverka a Stanislav Penc ml. Jejich zločin? Dne 16.ledna odpoledne chtěli položit květiny k soše sv.Václava.

A to je, dámy a pánové, hlavní důvod, proč se k Vám znova obracíme. Nemáme v úmyslu uvádět argumenty na obhajobu našich obžalovaných - nepotřebují to. Co však možná přece jen uniká pozornosti, je hlubší, mezinárodní aspekt těchto procesů.

Kdyby v kterékoli účastnické zemi začali znova pronásledovat lidi velké mravní autority, muselo by to helsinské společenství považovat za poplašný signál. Jestliže si dnešní čs.vedení dovolilo tak okázale ignorovat nejen veřejné mínění doma, nýbrž i protesty mezinárodního společenství, pak je to také poplašný signál. Vzniká tím nebezpečí, že se na praxi, kdy se smlouvy jen podepisovaly, ale nedodržovaly, nic nezměnilo. Síly stalinismu, síly včerejška, se nevzdávají a bylo by pošetilé podceňovat jejich nadnárodní vazby a součinnost.

Arthur Miller napsal, že budoucnost je v ruzyňské cele s Václavem Havlem. Kolem ní je minulest.

Je to krásně řečeno, ale je to zahanbující představa: což připustíme, aby naše, ale i Vaše budoucnost vězela za mřížemi?

Ti, kdo Václava Havla a jeho druhy vězni, počítají s tím, že jim to zase projde, že se chvílkové rozhořčení přežene a oni znova prosadí svou. Dokažme jim společně, že se tentokrát mylí.

České děti - Petr Placák

Čs.helsinský výbor - Jiří Hájek, předseda (ČSHV č.j.45/89)

Demokratická iniciativa - Bohumil Doležal, Emanuel Mandler

Charta 77 - Tomáš Hradílek, Dana Němcová, Saša Vondra (dokument Ch77-14-89)

Mírový klub Johna Lennona - Heřman Chromý, Stanislav Penc ml.

Nezávislé mírové sdružení - Jan Chudomel, Jan Svoboda, Ruth Šormová

Polsko-čs.solidarita - Petr Pospíchal, Anna Šabatová

Společenství přítel USA - Petr Bartoš, Pavel Jungmann, Bedřich Koutný

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných, čs.liga pro lidská práva, člen FIDH

V Praze 18.2.1989

Charta 77|15|89

19.2.1989

Zamyšlení nad obětí Jana Zajíce

Jan Zajíc: Poslední

Slyším Vaši zbabělost.
Křičí v polích.
Řve ve městech,
skuhrá na rozcestích,
jektá strachem ze smrti a necítí,
že smrt upozorňuje a vábí.
Bije z věží kostelů
umíráček národu
a zemi
ve jménu života Vašeho !!

Hořím...

Jan

Zhruba měsíc po smrti Jana Palacha, 25.2.1969, se na Václavském náměstí v Praze upálil devatenáctiletý student železniční průmyslovky z Vítkovu na Opavsku Jan Zajíc. Jeho čin, stejně jako čin Jana Palacha, byl motivován láskou k pravdě. Oba se snažili vyburcovat lidi k protestu proti lži a nespravedlnosti, proti vypočítavé přizpůsobivosti. Smrt Jana Zajíce byla už tehdy zastíněna Palachovým jménem a její ohlas byl potlačen pokročilejší "normalizací".

Nyní, po dvaceti letech, bylo výročí sebeupálení Jana Palacha signálem k celému týdnu spontánních manifestací, které v normalizovaném Československu neměly obdobu. Máme za to, že mladý člověk, který se rozhodl obětovat život, aby probudil své spoluobčany z nadcházející letargie, by neměl být zapomenut. Pokusme se alespoň nyní, po dvaceti letech, na čin Jana Zajíce reagovat! Ne již demonstrativně, ale každý na svém místě a dle svého uvážení. Jak bude vypadat život v naší zemi, záleží na nás samotných, na každém z nás. Každý z nás může ve svém okolí vidět lži, nespravedlnosti, každý z nás je svědkem neodpovědného, lehkovážného a prospěchářského rozhodování. Nesmiřujme se s tím! Jeden apel, jedna stížnost nebo protest - ty mohou být umlčeny. Když jich budou tisíce, když se proti každému nesprávnému rozhodnutí zvednou hlasy všech, proti kterým je namířeno, nebude je možné umlčet, pominout ani překroutit. Uvědomme si, že naši krajinu nedevastují úřední rozhodnutí, ale my sami, když tato rozhodnutí provádíme; že moc podle naší ústavy nepatří úředním orgánům, ale lidu. Tím, že bez protestu a ve strachu z nepříjemnosti provádíme všechno, co nám kdo nařídí, nebo že k tomu mlčíme, i když víme, že je to špatné a škodlivé, jsme sami tvůrci křivd a nesprávností.

Nikdo to neudělá za nás. Budeme-li čekat, až nám z naší neutěšené situace pomůže někdo jiný, nedočkáme se nikdy. Není pravda, že jednotlivec nemůže nic ovlivnit. Obracejte se na své volené zástupce ve všech stupních zastupitelských orgánů od národních výborů až po Federální shromázdění ČSSR. Nejsou to naši páni - měli by to být správci naší země a našeho společného majetku. Upozorňujme na každou nepravost a nenechme se odbýt! Ve svém okolí se všichni setkáváme s mnoha věcmi, s nimiž nesouhlasíme. Nemlčme k tomu! Kritizujme a hledejme a navrhujme řešení, která by přinesla užitek všem, jichž se týkají.

Naše krajina, naše hospodářství a společnost jsou ve strašném stavu. Pokusme se to změnit a napravit - záleží to v první řadě na nás samotných. Nebojme se obětovat svůj klid a pohodlí, neutíkejme se do anonymity - vždyť Jan Palach a Jan Zajíc se odvážili obětovat to nejcennější - život.

V závěru dopisu na rozloučenou Jan Zajíc píše: "Ať moje pochodeň zapálí Vaše srdce a osvítí Váš rozum! Ať moje pochodeň svítí na cestu k svobodnému a šťastnému Československu!"

Pokusme se jeho výzvy uposlechnout.

Tomáš Hradilek
mluvčí Charty 77

Dana Němcová
mluvčí Charty 77

Saša Vondra
mluvčí Charty 77

Charta 77|16|89

MUDr. Bedřich Placák pětasedmdesátníkem

Praha 19.2.1989

MUDr. Bedřich Placák, významný český lékař-chirurg, bývalý paryzán a účastník Slovenského národního povstání, signatář a bývalý mluvčí Charty 77, pro mnohé z nás dobrý kamarád, oslavil své 75.narozeniny.

Narodil se 16.2.1914 ve Vídni, dětství strávil zejména v Litoměřicích, medicínu studoval v Brně, pak v Praze. Jako mladý lékař pracoval ve Vinohradské nemocnici. V roce 1944 se rozhoduje pro účast v partyzánském hnutí na Slovensku. Náhodou se mu podaří přechod moravsko-slovenských hranic a posléze je přijat do partyzánské skupiny Miloše Uhra na Javorině. Tam působil jako šéflékař, později jako šéflekář brigády. Zážitky a zkušenosti z tohoto dramatického období vyličil v pozoruhodné knize Slovenské národní povstání (vyšla jako samizdat v Knihovně Českých dětí v Praze 1988).

Po válce působil dr.B.Placák jako chirurg ve Vinohradské nemocnici, od r.1951 do r.1970 ve vojenské nemocnici v Praze-Střešovicích. V roce 1953 a 1954 pracoval jako náčelník vojenské nemocnice v Koreji.

V roce 1970 byl spolu s mnoha jinými za kritické názory vyloučen z KSČ a propuštěn ze střešovické nemocnice. Pak několik let pracoval na podřízených lékařských a výzkumných místech. V roce 1977 podepsal Chartu 77 a byl ze svého posledního lékařského místa na minutu vyhozen. Pracoval jako lesní dělník a posléze jako vrátný v Loretě. Ale i toto místo ztratil v roce 1981, kdy byl spolu s V.Malým a J.Šabatou mluvčím Charty 77.

Nedávno byl dr.B.Placák přijat do Čs.helsinského výboru. Věříme, že v jeho kruhu bude moci aspoň částečně využít svých životních zkušeností a lékařských znalostí.

Přejeme mu svěžest a zdraví do dalších let.

Tomáš Hradilek
mluvčí Charty 77

Dana Němcová
mluvčí Charty 77

Saša Vondra
mluvčí Charty 77

Sdělení Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, který je česligou pro lidská práva a členem Mezinárodní federace pro lidská práva (FIDH)

Všechna sdělení VONS jsou zasílána Federálnímu shromáždění. Jména a adresy členů VONS jsme zveřejnili ve sdělení č.860.

Sdělení č.910 (Představitelé nezávislých iniciativ mají být souzeni)

Prokurátor obvodní prokuratury pro Prahu 1 JUDr.Karel Florian podal dne 10.2.1989 obžalobu na představitele nezávislých iniciativ a to Charty 77, Nezávislého mírového sdružení, Mírového klubu Johna Lennona, SPUSA a Českých dětí, kteří 16.1. přišli položit květiny k soše sv.Václava na Václavském náměstí v Praze, aby tak uctili památku Jana Palacha. Jsou to: Jana Petrová, nar.16.9.1966, bytem Dobruška č.411,

okr. Rychnov nad Kněžnou; Otakar Veverka, nar.27.8.1956, bytem Praha 4-Podolí, Na hřebenech II/30 (oba jsou ve vazbě ve věznici Praha-Ruzyně); dále mluvčí Charty 77 Dana Němcová, nar.13.1.1934, bytem Ječná 7, Praha 2; David Němec, nar.29.5.1962, bytem Ječná 7, Praha 2; Stanislav Penc, nar.28.2.1970, bytem Vycpálkova 972, Praha 4-Chodov; Petr Placák, nar.8.1.1964, bytem Chelčického 6, Praha 3; Jana Sternová, nar.6.3.1921, bytem Heřmanova 3, Praha 7 a mluvčí Charty 77 Saša Vondrá, nar.17.8.1961, bytem O zámečnice 4, Praha 5. Všichni obvinění jsou stíháni pro tr.čin výtržnictví poale §202/1 tr.z., Jana Petrová navíc pro tr.čin útoku na veřejného činitele podle §156/2 tr.z. Pro pořádek dodáváme, že Václav Havel, rovněž zadržený 16.1.1989 na Václavském náměstí, je trestně stíhán v samostatné kauze.

Obžaloba obšírně (na 12 stranách!) líčí, jak obvinění položili k pomníku květiny a jak byli zadrženi a předvedeni. Příznačně tvrdí, že toto jejich jednání bylo bezprostředním podnětem ke "shromáždění většího počtu osob a k zákonu pořádkové jednotky VB". To je naprostá nepravda, protože - jak uvádíme ve sdělení č.894 - byli obvinění zadrženi podstatně dřív, než bezpečnostní sily vyprovokovaly situaci, kterou by bylo možno označit za narušení veřejného pořádku. Obvinění také důrazně popírají, že by pronesli na adresu zasahujících příslušníků VB výroky, které jim obžaloba připisuje. Rovněž některé spisové materiály k celé trestní věci prostě nepatří - jde zejména o projev, který pronesla Jana Petrová jako zástupkyně Nezávislého mírového sdružení na povolené manifestaci na Škroupově náměstí v Praze 10.12.1988.

Obžalobu v tr.věci proti J.Petrové a spol., podanou původně u obvodního soudu v Praze 1, přijal 13.2.1989 obvodní soud v Praze 2. Soudce tohoto soudu JUDr. Antonín Těšík, tentýž den stanovil termín hlavního líčení. To se má konat v úterý 21.2.1989 v 8,15 v místnosti č.51 ve třetím patře budovy obvodního soudu v Praze 2, třída Lidových milicí 7.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.911 (Hlavní líčení v tr.věci proti Václavu Havlovi)

Dne 10.2.1989 byli Václav Havel, který je jako obviněný z tr.činu výtržnictví od 16.1.1989 ve vazbě, a jeho obhájce dr.Lžičař seznámeni s výsledky tzv.došetření, které probíhalo ještě poté, co byl obviněný a jeho obhájce 27.1. seznámen s výsledky vyšetřování. Václav Havel je od počátku obviněn ze dvou činů, které byly postupně různě kvalifikovány. Zaprve je mu kladenou za vinu, že zorganizoval vystoupení na Václavském nám. dne 15.1. a zval na ně další osoby, ačkoliv podle svých dosavadních zkušeností musel vědět, že při něm dojde k výtržnosti; činil to zejména prostřednictvím zahraničních rozhlasových stanic. Zadruhé mu je kladenou za vinu, že dne 16.1. se takového vystoupení na Václavském náměstí, narušujícího veřejný pořádek, sám zúčastnil. První skutek byl od počátku až do seznámení s došetřením dne 10.2. kvalifikován jako dokonaný tr.čin výtržnictví - ve smyslu jeho organizování - podle §202/1 tr.z. a §10/1a tr.z. Dne 10.2. bylo oznámeno, že na tento skutek bude nadále pohlíženo jako na tr.čin podněcování podle §164 tr.z. Tchoto tr.činu se dopustí ten, kdo veřejně podněcuje k tr.činu (nikoliv např.k přečinu) nebo k hromadnému neplnění důležité povinnosti uložené podle zákona; pachatel může být potrestán odnětím svobody až na dvě léta. Druhý skutek - Havlova přítomnost na Václavském nám. 16.1. - byl zprvu kvalifikován jako příprava k výtržnictví, v době od 27.1. do 10.2. jako přečin proti veřejnému pořádku a konečně nyní jako tr.čin ztěžování pravomoci veřejného činitele podle §156a tr.z. Za tento tr.čin je možno uložit trest do šesti měsíců.

Hlavní líčení v tr.věci proti Václavu Havlovi má probíhat dne 21.2.1989 od 8,15 hod. v č.dveří 41, v I.patře obv.soudu v Praze 3, Jagellonská 5. Soudit ho bude předsedkyně obv.soudu JUDr.Helena Hlavatá. Obžalobu bude zastupovat s největší

pravděpodobností prokurátor pro Prahu 3 JUDr. Miroslav Bednářík. Obžaloba samotná je vypracována prokurátorem pro Prahu 1 JUDr. Karlem Florianem, který ji podal u obvodního soudu v Praze 1 již 10.2. Obvodní soud v Praze 1 ji údajně z důvodu vhodnosti postoupil obvodnímu soudu v Praze 3.

Hlavní líčení v tr. věci proti V. Havlovi bude tedy probíhat ve stejnou dobu jako hlavní líčení v tr. věci proti Janě Petrové a spol.

V Praze 14.1.1989

*

Sdělení č. 912 (Bořislav Holeček a další nebudou souzeni)

Ve sdělení č. 894 jsme uvedli, že spolu s Václavem Havlem (viz sdělení č. 911) a s osmi obviněnými, kteří jsou nyní stíháni ve společné tr. věci proti Janě Petrové a spol. (viz sdělení č. 910), byli obviněni z tr. činu výtržnictví, jehož se měli dopustit tím, že přišli položit květiny k pomníku sv. Václava dne 16.1., rovněž Jiří Fiala, Jitka Vavříková, Bořislav Holeček, Lubomír Jaroš, Marek Ptáček, Jiří Svoboda a Josef Žáček. (Někteří z nich byli uvedeni jmenovitě též v čs. televizi a ve Večerní Praze 17.1.) O osudu Jiřího Fialy nám není nic známo, o Jitce Vavříkové víme jenom tolik, že je na svobodě; předpokládáme, že se proti nim nevede řízení pro tr. čin. Usnesením vyšetřovatele VB kpt. JUDr. Kučiny z odd. vyšteřování pro Prahu 1 z 22.1.1989 byla věc proti Bořislavu Holečkovi, Lubomíru Jarošovi, Marku Ptáčkovi, Jiřímu Svobodovi a Josefmu Žáčkovi postoupena k projednání Obvodnímu národnímu výboru v Praze 1, neboť výsledky vyšetřování ukazují, že nejde o tr. čin ani přečin. V textu usnesení se objevuje formulace, že dne 16.1. došlo na Václavském náměstí k "hromadné výtržnosti, vyvolané kladením květin k soše sv. Václava u příležitosti 20. výročí sebevraždy Jana Palacha".

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č. 913 (Hlavní líčení v tr. věci proti P. Dudrovi a J. Němcovi odročeno)

Okresní soud v Kroměříži dne 30.1.1989 odročil na neurčito hlavní líčení v tr. věci proti ing. Pavlu Duďrovi a Jaromíru Němcovi, obžalovaným za rozmnožování a rozšířování nezávislé literatury z trestného činu pobuřování podle § 100 I a, 3a tr. z. Důvodem odročení byla pracovní neschopnost jednoho obhájce a zaneprázdnění druhého. (Viz naše sdělení č. 884.)

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č. 914 (Petr Frčala a Jana Karpíšková trestně stíháni)

Vyšetřovatel VB vznesl dne 23.1.1989 obvinění vůči Petru Frčalovi, nar. 5.11.1969, dělníkovi, bytem Vlkova 7, Praha 3 a mladistvé Janě Karpíškové, nar. 8.4.1971, trvale bytem Jihlava, Komenského 18, dělici, t.č. bez pracovního poměru. Obvinil je z tr. činu výtržnictví podle § 202 I tr. z., jehož se měli dopustit dne 23.1. kolem 13 hodiny tím, že se ve středu Prahy pohybovali v kožených bundách, na nichž měli nápis "1968", "Propusťte politické vězně", "Ve jménu humanity", "Čím hůř tím líp", "Svoboda ve stínu obušků", "Propusťte Kamila Petrovického" a jiné, což prý budilo pohoršení. Petr Frčala byl navíc obviněn z tr. činu příživnictví, podle § 203 tr. z., neboť v onen den byl již 23. den bez pracovního poměru. Oba obvinění jsou stoupenci hnutí punk. Příslušníci VB jim mj. vysvětlovali, že pohybují-li se v takových bundách ve středu města, je to tr. čin, jinde nikoliv. Oba obvinění jsou na svobodě.

Trestní věci obou obviněných se projednávají odděleně. Seznámení s výsledky vyšetřování ve věci Petra Frčaly je stanoveno na 23.2., ve věci Jany Karpíškové na 6.3. V obou věcech vystupuje jako svědek signatář Charty 77 Miloš Cihelka z Jilemnice, který podal stížnost Inspekci ministerstva vnitra na to, jak s ním

příslušníci SNB jako se svědkem zacházeli, vyhrožovali mu fyzickým násilím, eskortovali ho v poutech a fotografovali ho.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.915 (Miroslav Šrámek stíhán pro přečin)

Obvodní prokurátor pro Prahu 1 v z.JUDr.Karel Florian podal dne 3.2.1989 návrh na potrestání Miroslava Šrámka, nar.25.12.1965, zedníka, bytem Praha 10, Bulharská 14. Klade mu za vinu, že se účastí na nepovoleném shromáždění na Václavském nám. dne 19.1.1989 a neuposlechnutím výzev k opuštění prostoru dopustil přečinu proti veřejnému pořádku podle §6 a zákona o přečinech. Městský soud v Praze odňal věc obvodnímu soudu v Praze 1 a přikázal ji obvodnímu soudu v Praze 8. Samosoudce tohoto soudu vydal dne 6.2. trestní příkaz, jímž ve smyslu podaného návrhu odsoudil Miroslava Šrámka, který byl již dříve trestán, k trestu odnětí svobody v trvání 1 měsíce nepodmíněně s výkonem trestu v II.NVS. Miroslav Šrámek podal proti tomuto trestnímu příkazu dne 8.2.1989 odpor, takže ve věci bude nařízeno hlavní líčení. Podstatou obhajoby M.Šrámka je, že na Václavském náměstí vůbec nebyl a že zadržen byl na rohu Národní třídy a Perlové ulice.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.916 (Policejní nátlak na Karla Koutského)

Karel Koutský, nar.31.3.1965, pečovatel a uklízeč, bytem Na Bělidle 1, Praha 5, byl dne 3.2.1989 kolem 7 hodin ráno zadržen u domu, kde bydlí. Dva civilisté, kteří se prohlašovali za příslušníky StB, ho zavezli do neoznačené vily v Radotíně (!), kde ho po mnoho hodin nutili, aby přiznal, že dne 15.1. převzal od nějakého muže obálku. Výslechem chtěli získat informaci, kdo byl ten muž. Karel Koutský byl sice dne 15.1. třikrát kontrolovan, avšak žádnou obálku tam nepřevzal. Výslech trval až do 16.30 a pokračoval 6.2. v odpoledních hodinách na oddělení VB. Místo výslechu i způsob, jakým byl veden - příslušníci StB K.Koutskému vyhrožovali, že pokud se nepřizná, budou ho vyslýchávat znova a znova - vzbudily v K.Koutském oprávněné obavy. Jde o další případ zjevného zneužití pravomoci příslušníků StB.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.917 (Od výkonu zbytku trestu Waltra Kanii upuštěno)

Městský soud v Brně rozhodl dne 1.2.1989 v neveřejném zasedání v senátě, jemuž předsedala JUDr.Marie Minářová, že se podle §327/2 tr.řádu upouští od výkonu zbytku trestu v trvání 187 dnů na odsouzeném Waltru Kanioví, neboť trpí nevyléčitelnou, životu nebezpečnou chorobou. Toto usnesení je pravomocné. Jak známo (viz naše sdělení č.772 a 863), byl signatáří Charty 77 W.Kanioví dne 24.5.1988 přerušen výkon trestu ze zdravotních důvodů. Po zhoršení jeho zdravotního stavu loni v létě způsobily průtahy v soudním vyřízení této záležitosti odklad jeho vycestování do NSR, kde se má podrobit operaci srdce. Nyní byl tedy, i když se zpozděním, dán průchod právu a lze doufat, že vycestování bude Walteru Kaniovi a jeho rodině povoleno v co nejkratší době.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.918 (Otmar Kladner nebude souzen)

Jedním z 23 občanů, kteří byli údajně trestně stíháni za své jednání dne 19.1.1989 na Václavském náměstí, byl i Otmar Kladner (viz sdělení č.886). Dne 3.2. rozhodla vyšetřovatelka prokuratury pro Prahu 1 Marie Tikalová, že jeho věc postupuje odboru pro vnitřní věci ONV v Praze 1 k přestupkovému řízení, neboť se nepodařilo zjistit totožnost příslušníka SNB v civilu, který O.Kladnera zadržel a podle něhož měl

pronášet urážlivé výroky.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.919 (Eva Vidlařová nadále ve vazbě)

Starší prokurátor krajské prokuratury v Brně JUDr. Pavel Indra rozhodl dne 1.2.1989 usnesením, že žádost ing. Evy Vidlařové, obviněné z tr.činu nadržování (viz sdělení č.871), o propuštění z vazby na svobodu se jako nedůvodné zamítá. Prokurátor souhlasí s tím, že pominuly celuzná důvody vazby, neboť v její věci byli už vyslechnuti všichni svědci. Irvá však na tom, že by Eva Vidlařová mohla pokračovat v trestné činnosti, tj. nadále zasahovat do trestního stíhání Petra Cibulky. Prokurátor doslova uvádí: "Z předchozí činnosti obviněné i ze současného jejího postoje k vyšetřované věci jasně vyplývá, že obviněná svoje jednání nepovažuje za trestnou činnost. Z toho důvodu nelze pominout obavu, že by obviněná po propuštění na svobodu svým jednáním nadále negativně neovlivňovala trestní stíhání obviněného Petra Cibulky." Dovozovat obavu, že obviněný bude pokračovat v trestné činnosti jen z toho, že své jednání - které navíc nepopírá - nepovažuje za trestnou činnost, je naprostě protiprávní, neboť to upírá obviněnému právo hájit se a navíc se to přičí zásadě presumpce neviny. Je nyní na soudu, aby v případném řízení o stížnosti proti tomuto usnesení prokurátora dal průchod právu a Evu Vidlařovou z vazby propustil.

Podle potvrzených zpráv došlo v minulých dnech ke změně právní kvalifikace stíhaného jednání Evy Vidlařové. Její zasahování do vyšetřování v tr.čeli proti Petru Cibulkovi není nadále posuzováno jako tr.čin nadržování, nýbrž jako tr.čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle §171|1a,c tr.zákona, za nějž může být potrestána odnětím svobody až do pěti let - v případě nadržování to bylo pouze do tří let.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.920 (Zadržení tří britských občanů)

Dne 8.2.1989 byl policejně ukončen pobyt v Československu třem britským občanům - Davidu Barnsdalovi, Joe Harrisovi a Pamele Banksové, aktivistům mírové skupiny Fase Lane Peace Camp. Dne 7.2. rozdali v Praze a Brně 1200 letáků, požadujících propuštění vězněných aktivistů NMS, v Brně také propuštění Petra Cibulky a Evy Vidlařové. D.Barnsdale byl zadržen po rozdání letáků v Brně na České ulici, další dva Angličané později v pražském hotelu Tichý. Na letácích byly rovněž citány z prohlášení MNS a jména britských občanů, kteří je rozdávali.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.921 (Věc Jana Chudomela postoupena národnímu výboru)

Samosoudce obvodního soudu v Praze 1 JUDr. Jan Bělohradský rozhodl usnesením dne 10.2.1989 v hlavním ličení v tr.čeli proti aktivistovi NMS Janu Chudomelovi, že jednání Jana Chudomela, spočívající v jeho účasti na neformálním setkání na Václavském náměstí v sobotu 26.11.1988, a stíhané jako přečin proti veřejnému pořádku podle §6 a/zák.o přečinech (viz naše sdělení č.849), nevykazuje znaky přečinu a že se věc postupuje přestupkovému řízení na Obvodním národním výboru v Praze 1. Není známo, zda je usnesení pravomocné.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.922 (Richard Štencel pravomocně odsouzen)

Městský soud v Praze, jehož senátu předsedal Tomáš Stuchlík, zamítl ve veřejném zasedání dne 2.2.1989 odvolání Richarda Štencela (viz naše sdělení č.850, 860), proti rozsudku obvodního soudu v Praze 1 z 20.12.1988. Richard Štencel byl tehdy odsouzen

samosoudcem JUDr. Janem Bělohradským za účast na manifestaci 28.10.1988 na Václavském náměstí pro přečin proti veřejnému pořádku podle §6 a zák. o přečinech k peněžitému trestu 1500 Kčs resp. k náhradnímu trestu odnětí svobody v trvání jednoho měsíce. Tento rozsudek byl nyní potvrzen.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.923 (František Horký potrestán pro přestupek)

Jak jsme již informovali (viz sdělení č.840, 860), řízení pro přečin proti veřejnému pořádku za účast na manifestaci 28.10.1988 na Václavském náměstí bylo vedeno i proti signatáři Charty 77 32-letému topiči Františku Horkému. Jeho věc byla postoupena ONV v Praze 1, který ho 7.2.1989 shledal vinným přestupkem proti veřejnému pořádku a potrestal ho pokutou ve výši 200 Kčs. František Horký se proti rozhodnutí odvolal.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.924 (Trestní stíhání proti Zdeňku Duškovi zastaveno)

Uanesením ze dne 2.2.1989 rozhodla vyšetřovatelka obvodní prokuratury pro Prahu 1 Věra Mašínová, že zastavuje tr. stíhání proti Zdeňku Duškovi, nar. 8.9.1959, zámečníkovi, bytem Praha 10, Jablonová 2136. Zdeněk Dušek byl od 15.1. trestně stíhán podle §156a tr.z. (ztěžování výkonu pravomoci veřejného činitele) a §154/2 tr.z. (útok na státní orgán a orgán společenské organizace) pro účast na manifestaci 15.1. na nám. Krasnoarmějců v Praze 1. Jeho trestní věc byla vedena jako společná trestní věc Tomáše Komárka a Richarda Stockara (viz sdělení č.883). Dne 31.1. byla jejich tr. stíhání rozdělena a vyšetřovatelka prokuratury nyní tr. stíhání proti Z. Duškovi zastavila, protože z výpovědi svědků nebylo možné prokázat, že by se Z. Dušek nějaké trestné činnosti dopustil.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.925 (Přeměna ochranné léčby Augustina Navrátila)

Okresní soud v Kroměříži, jehož senátu předsedal JUDr. Jindřich Urbánek, vyhověl ve veřejném zasedání dne 9.2.1989 návrhu ošetřujících lékařů z psychiatrické léčebny v Kroměříži a rozhodl o přeměně ochranné ústavní léčby katolického aktivisty Augustina Navrátila v ambulantní. Prokurátor si ponechal zákonou lhůtu k podání případné stížnosti, takže usnesení není dosud pravomocné. Augustin Navrátil je prozatím doma na propustku.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.926 (David Vítěk trestně stíhan)

Dne 19.1.1989 obvinil vyšetřovatel obvodní prokuratury pro Prahu 1 JUDr. Jaroslav Čížek Davida Vítka, nar. 3.5.1972, studenta střední výtvarné školy, že "se účastnil hromadné akce narušující veřejný pořádek a neuposlechl následné a opakování výzvy příslušníků VB k rozchodu" a "ve stejné době hrubými výroky urážel příslušníky VB, kteří prováděli opatření k obnovení veřejného pořádku". Tím se měl dopustit tr. činný útoku na státní orgán (§154/2 tr.z.) a ztěžování výkonu pravomoci veřejného činitele (§156a tr.z.). Stíhání zahájil JUDr. Čížek na základě spisových materiálů MO VB Bartolomějská ul. Považujeme za nutné upozornit na to, že David Vítěk byl 19.1. v Bartolomějské ulici bit a týrán, musel stát svlečený odpřený rukama o stěnu dlouhé hodiny (viz sdělení č.897) a že by tedy bylo na místě stíhat spíše policisty, kteří svým jednáním porušili zákon, než jejich oběť.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.927 (Odsouzení Tomáše Majera)

Dne 10.2.1989 odsoudil obvodní soud v Praze 1 v senátu, jemuž předsedal JUDr. Jan Bělohradský, Tomáše Majera z Kamýku nad Vltavou za tr.čin útoku na veřejného činitele podle §156/2 tr.z. Pro okolnosti případu upustil soud od potrestání a vzhledem k zdravotnímu stavu obviněného nařídil ambulantní ochranné léčení psychiatrické a neurologické.

Tomáš Majer je zcela nevidomý, špatně slyší, špatně se pohybuje a soudní znalec potvrdil jeho sníženou rozpoznávací a ovládací schopnost.

Podle výpovědi Tomáše Majera a svědků se stalo toto: 28.10.1988 večer seděl T.Majer spolu s dalšími před pomníkem sv.Václava na Václavském náměstí. Jeden příslušník VB je vyzval, aby se rozešli, protože jde o provokaci. Oni ve svém jednání nic provokativního neshledávali, a tak zůstali na stupních pomníku sedět. Po chvíli je skupina uniformovaných příslušníků začala rozhánět, biti obušky, legitimovat a zajišťovat. Nevidomý Tomáš Majer nebyl schopen se orientovat a zůstal sedět. Vypověděl, že dostal poliček, a pak se na něj příslušníci vrhli a vlekli ho někam pryč. Nebránil se, ale volal o pomoc. Jeden z příslušníků mu řekl "Drž hubu, ty zmetku, nebo ti ji rozbiju." Tomáš Majer na to opáčil "Sám seš zmetek zelenej". Tento výrok se tedy posléze stal příčinou jeho odsouzení. Komentáře netřeba.

V Praze 14.2.1989

*

Sdělení č.928 (Luboš Rychvalský odsouzen)

Dne 1.2.1989 proběhlo u obvodního soudu v Praze 1 odročené hlavní líčení ve věci Luboše Rychvalského, nar.11.4.1964, bytem Praha 5, Křížíkova 48. Samosoudcem byl JUDr.Jan Bělohradský. Luboš Rychvalský, který byl původně obviněn ze dvou tr.činů (viz naše sdělení č.878 a 882), byl odsouzen podle §6 až zákona o přečinech k penězitnému trestu ve výši 2000 Kčs. Skutkovou podstatu přečinu proti veřejnému pořádku měl naplnit tím, že byl 28.10.1988 přítomen na Václavském náměstí. Podle výpovědi svědka Josefa Berana, příslušníka VB, byl L.Rychvalský zadržen, když vykřikoval nějaké nadávky. Podle výpovědi tří civilních svědků nevykřikoval nic a snažil se pomoci spoluobčanovi, který byl policisty sražen na zem. Tehdy se na něj vrhli dva muži v civilu a násilím jej odvlekli k policejnemu vozidlu, přičemž ho bili a kopali. Sám L.Rychvalský uvádí, že při zákroku pořádkové jednotky zpíval hymnu.

Rozsudek dosud nenabyl právní moci.

V Praze 14.2.1989

V samizdatu nově vyšlo...

Ekologický bulletín č.8, prosinec 1988, 62 stran
obsahuje mj. odpověď vlády a odpověď P.Kužvarta k plánované výstavbě na Sněžce,
články O sledování ovzduší v Praze, Protijaderná aktivita v SSSR.

Informace o církvi č.11, 1988, 19 stran

obsahují mj. článek J.Zvěřiny K 28.říjnu 1988, rozhovor polského časopisu *Lad* s kardinálem Františkem Tomáškem, články Můj bližní Ivan Polanský, Hon na kacíře - o soudu A.Navrátila.

Informace o církvi č.12, 1988, 17 stran

obsahují mj. Prohlášení českých a slovenských katolíků k 70.výročí vzniku republiky.

Informace o církvi č.1, 1989, 21 stran

obsahují mj. Václav Malý: Zpráva o setkání s F.Mitterrandem, Pius XII a Židé, J.Zvěřina:
O mládeži.

Diskuse č.71, únor 1989, 27 stran (Teoreticko-politický občasník)

Obsah: J.Šabata: Proměny československé a jiné, V.Tesařová: Konstruktivní dialog - o čem a s kým?, J.Müller: Z diskusního příspěvku na celostátní konferenci vysokoškoláků - Praha 1965, K.Čejka: Oč nám ve skutečnosti jde.

Dialog 88 č.5, leden 1989

vydává iniciativní skupina formující společenství za socialistickou přestavbu (autoři tohoto čísla: Doc.dr.Jiří Sláma, Vojtěch Mencl, Miloš Hájek, Václav Brabec, Vasil Biľak, Milan Húbl).

Dialog 89, mimořádné vydání, 5 stran

obsahuje stať Čestmíra Císaře 'Palachův týden!' a text prohlášení čs.kulturních a uměleckých osobností.

Ze zásuvky a z bloku č.20, únor 1989, nepaginováno

Svazek rozdělen do částí Palachovo výročí; Úvahy, články, komentáře, polemiky; Na okraj vystoupení M.Válka; Příspěvky pro mezinárodní sympozium Československo 1918-1988; Fejetony; Ze sovětské perestrojky; Dokumenty.

Prostor č.12, 22.1.1989, 172 stran A5

obsahuje mj. úvahu E.Kantůrkové O etice Palachova činu, anketu na téma strach, slovník politického myšlení.

Bulletin NMS č.4, listopad 1988, 25 stran A4

obsahuje mj. sdělení VONS za vězněné členy NMS, články o solidaritě s nimi, o zahraničních kontaktech NMS. Nová redakční rada: Jana Petrová, Miloš Zeman, Radek Zeman.

Krátké zprávy

Poděkování Dušana Skály

Děkuji všem za projevy přátelství a solidarity, kterých se dostalo mně i mé rodině v době mého krátkého uvěznění. Dušan Skála.

*

Zemřel Rudolf Mlynz

Dne 9.2.1989 zemřel ve věku 75 let po krátké nemoci signatář Charty 77 pan Rudolf Mlynz. Z rasových důvodů i pro odbojovou činnost byl víc jak čtyři roky vězněn v koncentračních táborech Buchenwald a Osvětim. Po roce 1969 zastával zcela jednoznačný postoj k normalizačním snahám, který ho přivedl na sklonku roku 1976 do řady prvních signatářů Charty 77. Čest jeho památce.

*

Setkání aktivistů NMS s Ivanem Fialou

Dne 10.2.1989 proběhlo neformální setkání aktivistů NMS s členem oficiálního Čs.mírového výboru Ivanem Fialou. Podle informace členů NMS, kteří se jednání zúčastnili, informoval I.Fiala aktivisty NMS o svém úmyslu požádat o návštěvu vězněné aktivistky NMS Hany Marvanové, pokud generální a městský prokurátor budou nadále setrvávat v mlčení a neodpovídat na dopisy ČSMV, které jim tento výbor zaslal ve věci obviněných aktivistů NMS. I.Fiala dále přislíbil pomoc při pořádání předejívacích diskusí NMS, a to zajištěním místnosti, kde by mohly diskuse nerušeně probíhat. Zároveň ujistil aktivisty NMS, že přípravy na vytvoření pracovní skupiny, která by mohla zebrať možnosti zkrácení vojenské služby, zřízením náhradní civilní akademie z vojenského průmyslu, se chýlí ke konci. Skupina by měla v blízké budoucnosti získat zástupců (za účasti aktivistů NMS, zástupců církvi, českých teologů a člena ČSMV). Další setkání ČSMV a MNS bylo dohodnuto na 22.únor.

*

Solidarita s čs. politickými vězni

Solidarita s V.Havlem, J.Petrovou, O.Veverkou a dalšími souzenými dochází z domova i z ciziny. Budeme o ní informovat v příštím čísle. Nyní jenom tři informace:
¶ Petice, protestující proti policejním brutalitám v lednu a požadující propuštění těch, kdož byli v této souvislosti uvězněni, byla adresována čs.představitelům. K 2.2. dosáhl počet signatářů petice 2101.

¶ 47 občanů Ivančic u Brna a okolních vesnic požaduje ve své petici z 6.2. propuštění V.Havla a dalších a zastavení tr.stíhání proti nim.

¶ Mezinárodní výbor pro podporu Charty 77 se sídlem v Paříži se připojil k signatářům IKP a napsal v této věci 6.2. dopis čs.velvyslanci ve Francii. V dopisu výbor cituje text prohlášení IKP a závěrem upozorňuje, že mnoho osobností ve Francii i jinde v Evropě rozhořčeně na výbor naléhá, aby usiloval o Havlovo propuštění. Dopis podepsala tajemnice výboru France de Nicolay.

*

Vyjádření k policejním brutalitám 15.-21.1.1989

zveřejnily kromě Charty 77 a VONS další občanské iniciativy, a to: HOS, Demokratická iniciativa, SPUSA, Čs.helsinský výbor a NMS. Pro nedostatek místa je nezveřejňujeme. Budou vydány ve zvláštním sborníku, který se připravuje.

*

Jednou větou

¶ Společenství přátel USA v otevřeném listě předsednictu vlády ČSSR a FS ČSSR z 2.2.1989 odsuzuje nic neřešící politiku násilí a nespravedlivé věznění. Cituje na závěr svého dopisu slova, která řekl Mahátmá Gándhí po masakru v Amritsaru: "Nemohu si zachovat ani respekt, ani náklonnost k vládě, která postupovala od zla ke zlu, aby bránila svou nemravnost."

¶ Hana Jíptnerová z Vrchlabí a Anna Hrudková z Jaroměře se obrátily na prezidenta ČSSR dopisem dne 28.1.1989; vyzývají ho k tomu, aby se zasadil o propuštění politických vězňů a zahájení dialogu s občany této země.

¶ Luboš Vydra zaslal dne 6.2.1989 Federálnímu shromáždění ČSSR dopis, ve kterém vyzývá poslance k okamžitému propuštění všech politických vězňů a k tomu, aby reagovali na kritické připomínky mnoha občanů, kteří se na ně ve věci těchto vězňů obracejí.

¶ Oldřich Klein z Mostu dne 15.1.1989 zaslal dopis FS ČSSR a všem poslancům obou národních rad; žádá je mj. o zrušení zákonů odpovídajících ūstavě ČSSR a mezinárodním paktům, o pravdivý výklad dějin a umožnění vydávání nezávislého tisku.

¶ Stanovisko fakultních organizací SSM AMU a studentů denního studia AMU k událostem na Václavském nám. ve dnech 15.-20.1. a k prohlášení ÚV SSM z 20.1.1989 bylo schváleno dne 27.1. 92 studenty FAMU a dne 30.1. 53 studenty FAMU a 99 studenty DAMU, tedy celkem 244 studenty AMU. Stanovisko kritizuje policejní zásahy i prohlášení ÚV SSM.

¶ Břetislav Nedbálek, Stanislav Pošusta a Eva Červinková poslali dne 9.2. ministerstvu vnitra žádost o registraci Společnosti pro studium demokratického socialismu (Společnosti SDS), která chce studovat a diskutovat zejména zkušenosti Socialistické internacionály.

*

Bratři Havlovi podali žalobu na Večerní Prahu

Dne 1.2. podali bratři Ivan a Václav Havel zastoupeni JUDr.Josefem Daniszem k obvodnímu soudu v Praze 1 žalobu na Jaroslava Lemáka, šéfredaktora Večerní Prahy, v níž se domáhají zveřejnění tiskové opravy článku, který tvrdil, že rodina obou bratrů vytvořila za německé okupace krycí kancelář gestapa, v níž se stýkala s konfidenty. V podobné záležitosti nedávno skončil - zatím nepravomocně - u téhož soudu spor Ericha Kulky versus Rudé právo, kdy soud uznal za "tiskovou opravu" další článek RP, opět hanobící - tentokrát jinak - Ericha Kulku; další spory E.Kulky se u tohoto soudu projednávají.